

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ 1997-1998

1. ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η νομισματική πολιτική για το 1997 και το 1998 πρέπει να έχει ως πρωταρχικό σκοπό τη μείωση του πληθωρισμού μέχρι το τέλος του 1998 σε 2-3%. Επομένως, οι ενδιάμεσοι νομισματικοί στόχοι, που αφορούν τον έλεγχο της νομισματικής επέκτασης και τη διαμόρφωση της συναλλαγματικής ισοτιμίας της δραχμής, πρέπει να καθοριστούν από τώρα για τα δύο επόμενα χρόνια σε επίπεδα που θα είναι συνεπή με τον τελικό αυτό στόχο για τον πληθωρισμό, αλλά και με τα άλλα οικονομικά μεγέθη (δημοσιονομικά ελλείμματα, ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ κ.λπ.), όπως θα διαμορφωθούν μετά τις αποφάσεις της Κυβέρνησης για τη δημοσιονομική και την εισοδηματική πολιτική για τα επόμενα δύο χρόνια.

Όσον αφορά το στόχο για τη συγκράτηση της νομισματικής επέκτασης, η Τράπεζα της Ελλάδος θα πρέπει να θέσει στόχους για τα επόμενα δύο χρόνια που θα είναι αισθητά αυστηρότερη από εκείνους του 1995 και του 1996. Αν π.χ. ο στόχος για τον πληθωρισμό κατά το 1997 προσδιορισθεί γύρω στο 5% και η προβλεπόμενη αύξηση του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος στο 2,5% περίπου, και αν για το 1998 επιδίωξη είναι να συγκρατηθεί ο πληθωρισμός στο 3% και το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν να αυξηθεί κατά 2,5%, τότε ο ρυθμός αύξησης της προσφοράς χρήματος με την ευρεία έννοια, του M3, δεν θα πρέπει να ξεπεράσει το 1997 το 7,5% και το 1998 το 5,5%.

Η επίτευξη των νομισματικών στόχων θα απαιτήσει ευέλικτη χρήση όλων των μέσων πολιτικής. *Η πολιτική των επιτοκίων πρέπει να είναι το βασικό μέσο για τον έλεγχο της νομισματικής επέκτασης και τη μείωση του πληθωρισμού.* Σχετικά με το ύψος των επιτοκίων το 1997 και το 1998, πρέπει να σημειωθεί ότι στο βαθμό που θα υποχωρεί ο πληθωρισμός και θα περιορίζονται τα δημόσια ελλείμματα είναι εύλογο να αναμένεται ότι θα μειώνονται τα ονομαστικά επιτόκια, όπως άλλωστε έγινε και κατά τα τελευταία δύο χρόνια. Πρέπει όμως να επισημάνω ότι η εμπειρία έχει δείξει ότι σε περιόδους μείωσης του πληθωρισμού συχνά διατηρούνται υψηλές προσδοκίες για υψηλό πληθωρισμό για αρκετό χρόνο, με αποτέλεσμα η μείωση των ονομαστικών επιτοκίων να είναι βραδύτερη από την υποχώρηση του πληθωρισμού, με αποτέλεσμα να αυξάνονται τα πραγματικά επιτόκια. Σε μια τέτοια περίπτωση η Τράπεζα της Ελλάδος

δεν πρέπει να ρίξει τα επιτόκια, γιατί αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να αυξηθεί η ρευστότητα και να ενισχυθούν οι πληθωριστικές δυνάμεις.

* Η διατήρηση υψηλών επιτοκίων που είναι αναγκαία για την άσκηση αντιπληθωριστικής νομισματικής πολιτικής βραχυπρόθεσμα μπορεί να οδηγήσει σε εισροές κεφαλαίων από το εξωτερικό που έχουν επεκτατική επίδραση στην προσφορά χρήματος και επιδρούν ανασχετικά στην υποχώρηση του πληθωρισμού. Για το λόγο αυτό η Τράπεζα της Ελλάδος πρέπει να παρεμβαίνει στην αγορά χρήματος για την απορρόφηση της πλεονάζουσας ρευστότητας από το τραπεζικό σύστημα και τη συγκράτηση της προσφοράς χρήματος στα προβλεπόμενα όρια. Για να εξουδετερώσει τις επιδράσεις των εισροών κεφαλαίων και να περιορίσει τη ρευστότητα του πιστωτικού συστήματος η Τράπεζα της Ελλάδος έχει επίσης τη δυνατότητα να διευρύνει τη βάση υπολογισμού των υποχρεωτικών καταθέσεων των τραπεζών στην Τράπεζα της Ελλάδος και να αυξάνει επίσης το ποσοστό των δεσμεύσεων αυτών. Για να είναι αποτελεσματική η νομισματική πολιτική η Τράπεζα της Ελλάδος πρέπει να χρησιμοποιήσει τα μέσα αυτά με αποφασιστικότητα, με αντικειμενικό σκοπό να ελέγξει τη ρευστότητα και να επιτύχει τη διαμόρφωση των επιτοκίων σε επίπεδο που να συμβιβάζεται με την επιδίωξη για ταχεία μείωση του πληθωρισμού.

* Βεβαίως, τα υψηλά επιτόκια και οι εισροές κεφαλαίων είναι πιθανόν να προκαλέσουν ανατίμηση της δραχμής. Δεν υπάρχει αμφιβολία, και η εμπειρία το έχει επιβεβαιώσει αυτό, ότι, υπό καθεστώς ελευθερίας στην κίνηση κεφαλαίων, είναι δύσκολο οι νομισματικές αρχές να διατηρούν συγχρόνως, επί μακρό χρονικό διάστημα, σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία ενός νομίσματος και αυτονομία στον καθορισμό των επιτοκίων για τον έλεγχο της προσφοράς χρήματος και του πληθωρισμού. Στόχος της νομισματικής πολιτικής θα εξακολουθήσει να είναι να διατηρηθεί η ισοτιμία της δραχμής έναντι του ECU περίπου σταθερή στη διετία 1997-1998. Προτεραιότητα όμως πρέπει να έχει η διατήρηση των επιτοκίων σε επίπεδα που κρίνονται συνεπή με τους στόχους για τη συγκράτηση της νομισματικής επέκτασης και τη μείωση του πληθωρισμού. Αν η διατήρηση των επιτοκίων σε σχετικά υψηλά επίπεδα έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εισροών κεφαλαίων και την ανατίμηση της δραχμής, η εξέλιξη αυτή θα πρέπει να θεωρηθεί ως αναγκαία για μια μεταβατική περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας θα υποχωρήσουν τα δημόσια ελλείμματα, ο πληθωρισμός και τα επιτόκια σε επίπεδα σημαντικά χαμηλότερα από τα

σημερινά, γεγονός που θα επιτρέψει τη συγκράτηση των ανατιμητικών τάσεων της δραχμής και τη διατήρηση σταθερής συναλλαγματικής ισοτιμίας.

Εξάλλου, η ανατίμηση της δραχμής για μια μεταβατική περίοδο, θα επιβάλλει σε σημαντικό βαθμό οικονομική πειθαρχία, ιδίως στον καθορισμό των μισθών, και θα συντελέσει, από κοινού με τη συγκράτηση της νομισματικής επέκτασης, στην ταχύτερη μείωση του πληθωρισμού. Βεβαίως, η ανατίμηση της δραχμής για μια μεταβατική περίοδο θα προκαλέσει νέα μείωση της ανταγωνιστικότητας και, επομένως, θα συμβάλει ενδεχομένως στη διεύρυνση του ελλείμματος του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών. Πρέπει, όμως να τονισθεί ότι αν υπάρξει δραστική μείωση των ελλειμμάτων και υποχωρήσει με ταχύ ρυθμό ο πληθωρισμός, θα υπάρξουν στη συνέχεια δυνατότητες βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας.

2. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΙΣΘΩΝ

Εάν ο πληθωρισμός το Δεκέμβριο του 1996 υποχωρήσει στο 8% περίπου, θα πρέπει να χορηγηθούν από 1.1.97 διορθωτικές αυξήσεις 3% στους δημόσιους υπαλλήλους (βάσει του Ν.2399/96) και 1,5% στους μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα (βάσει των διετών συλλογικών συμβάσεων 1996-97). Η μη τήρηση των υποχρεώσεων αυτών θα έπληττε καίρια την αξιοπιστία της κυβέρνησης (μειώνοντας ταυτόχρονα το βαθμό αποδοχής αυστηρών εισοδηματικών πολιτικών στο μέλλον), ενώ -- σε ό,τι αφορά τον ιδιωτικό τομέα -- θεωρείται αδιανόητη από τους εργοδότες.

Στον ιδιωτικό τομέα, πέραν της διορθωτικής αύξησης, οι συμβάσεις προβλέπουν τη χορήγηση, σε δύο δόσεις, αυξήσεων μεγαλύτερων κατά δύο εκατοστιαίες μονάδες από τον πληθωρισμό που θα προβλέψει η κυβέρνηση (Δεκ./Δεκ.).

Στις δημόσιες επιχειρήσεις και τις τράπεζες οι συμβάσεις του 1996 ήταν ετήσιας διάρκειας και δεν προβλέπεται διορθωτική αύξηση από 1.1.1997.

Ως προς τον ιδιωτικό τομέα, η κυβέρνηση μπορεί να επηρεάσει άμεσα τις αυξήσεις των μισθών με την πρόβλεψη για τον πληθωρισμό (π.χ. 4% ή 5%). Ωστόσο, ο εκπρόσωποι του ΣΕΒ έχουν υπαινιχθεί ότι μια τυχόν εξωπραγματική πρόβλεψη για τον πληθωρισμό θα αγνοούνταν σε

επίπεδο επιχείρησης, ενώ οι εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο να ζητήσουν επαναδιαπραγμάτευση της σύμβασης.

(α) Ως προς το Δημόσιο, η κυβέρνηση έχει να επιλέξει ανάμεσα (α) στη μη εφαρμογή του νέου μισθολογίου το 1997 -- που σημαίνει χορήγηση αυξήσεων βάσει του προβλεπόμενου πληθωρισμού, όχι κατ'ανάγκη σε δύο ίσες δόσεις, και (β) στην εφαρμογή του νέου μισθολογίου, π.χ. από 1.7.97, φυσικά χωρίς παράλληλες αυξήσεις βάσει του προβλεπόμενου πληθωρισμού.

(β) Ως προς το νέο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων, το κόστος του ποικίλλει ανάλογα με (1) το βασικό μισθό της εισαγωγικής βαθμίδας που θα επιλεγεί, και (2) τη χρονική κλιμάκωση της εφαρμογής του (σε μία ή σε περισσότερες δόσεις). Επισημαίνεται ότι βασικό πλεονέκτημα της εφαρμογής του νέου μισθολογίου είναι ότι θα ενσωματώσει όλα τα υπάρχοντα επιδόματα "παραγωγικότητας" κλπ., αυξάνοντας έτσι τη διαφάνεια και αντιμετωπίζοντας την κατάσταση μισθολογικού χάους που επικρατεί σήμερα.

(γ) Προστίθεται ακόμη ότι έχουν διατυπωθεί δεσμεύσεις για νέα μισθολόγια των στρατιωτικών και των δικαστικών. Το νομοσχέδιο για τους στρατιωτικούς κατατέθηκε ήδη στη Βουλή (30.10.96).

Ως προς τις δημόσιες επιχειρήσεις, η κυβέρνηση μπορεί να αξιοποιήσει τις ρυθμίσεις του νέου νόμου 2414/96 για τον εκσυγχρονισμό των ΔΕΚΟ, σύμφωνα με τις οποίες οι διοικήσεις των ΔΕΚΟ συμφωνούν με την κυβέρνηση το ύψος (της αύξησης) των μισθολογικών δαπανών, αλλά διατηρούν τη διακριτική ευχέρεια χειρισμών μέσα στο όριο αυτό.

Στις τράπεζες, η κυβερνητική επιρροή μπορεί να ασκηθεί άτυπα.

Στο Δημόσιο, μέχρι και το 1996 οι υπερβάσεις προέρχονταν από τη θεσμοθέτηση πρόσθετων ρυθμίσεων για διάφορα επιδόματα, καθώς και από τις προσλήψεις υπαλλήλων. Η εισαγωγή του νέου μισθολογίου, αλλά και η ψήφιση και εφαρμογή του νομοσχεδίου με τίτλο "Περιορισμός και βελτίωση της αποτελεσματικότητας των κρατικών δαπανών" είναι δυνατό να αποτρέψουν νέες υπερβάσεις, σε ό,τι αφορά και τις μισθολογικές παροχές και τις προσλήψεις.

Στις δημόσιες επιχειρήσεις, η αποτελεσματικότητα των ρυθμίσεων του νέου νόμου 2414/96 θα κριθεί στην πράξη.

Στον ιδιωτικό τομέα, οι κοινωνικοί εταίροι θα υπερασπιστούν το "κεκτημένο" της ελεύθερης συναινετικής διαπραγμάτευσης χωρίς άμεση

κυβερνητική συμμετοχή, όπως ίσχυσε στην περίοδο 1991-96 -- δηλαδή και επί Ν.Δ. και επί ΠΑΣΟΚ. Στο διάστημα αυτό οι κυβερνήσεις επηρέασαν τις διαπραγματεύσεις μόνο έμμεσα (με την πρόβλεψη για τον πληθωρισμό, με την πολιτική μισθών για το Δημόσιο, και με τη νομισματική/συναλλαγματική πολιτική).

Από όσα αναφέρονται πιο πάνω προκύπτει ότι πρακτικά ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για τη συγκράτηση των μισθολογικών αυξήσεων στον ιδιωτικό τομέα το 1997 είναι η υιοθέτηση ιδιαίτερα αυστηρών στόχων νομισματικής και συναλλαγματικής πολιτικής.

Η πολιτική για το 1998 και η μεσοπρόθεσμη προοπτική

Πρέπει να αποφασιστεί εάν θα συνεχίσει να χρησιμοποιείται ο μηχανισμός των διορθωτικών ρητρών (που μέχρι τώρα έχει συμβάλει στο να γίνονται αποδεκτές από τους εργαζομένους οι -- υπεραισιόδοξες -- προβλέψεις για τον πληθωρισμό, αλλά ταυτόχρονα καθυστερεί την αποκλιμάκωση του πληθωρισμού όταν η απόκλιση πραγματοποιήσεων/προβλέψεων είναι μεγάλη) ή εάν θα εγκαταλειφθεί (και θα αντικατασταθεί -- ή όχι -- από πιο ρεαλιστικές προβλέψεις).

Η κυβέρνηση μπορεί να ανοίξει το δημόσιο διάλογο για την εισοδηματική πολιτική και τις διασυνδέσεις της με την πολιτική για τον πληθωρισμό, τη δημοσιονομική εξυγίανση, την απασχόληση, την ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα -- στην προοπτική της ονομαστικής και της πραγματικής οικονομικής σύγκλισης. Ένα πρώτο "βήμα" διαλόγου είναι η "Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή" (ΟΚΕ). Ο διάλογος αυτός έχει ιδιαίτερη σημασία για τη διαμόρφωση της πολιτικής μισθών για το 1998, για την οποία δεν ισχύουν οι "περιορισμοί" που αναφέρθηκαν παραπάνω.

3. Η ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΕΙΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΥΤΕΡΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ

Για να διασφαλισθεί η τήρηση του Προγράμματος Σύγκλισης, θα πρέπει το έλλειμμα του ευρύτερου κυβερνητικού τομέα, όπως μετράται από τους Εθνικούς Λογαριασμούς, να μειωθεί το 1997 κατά 3,5 εκατοστιαίες μονάδες, από 7,6% του ΑΕΠ το 1996 σε 4,1% του ΑΕΠ το 1997.

Το μέγεθος της προσαρμογής αλλά και τα ελάχιστα χρονικά περιθώρια που υπάρχουν επιβάλλουν σημαντικές και συνδυασμένες ενέργειες τόσο στο σκέλος των εσόδων όσο και στο σκέλος των δαπανών του προϋπολογισμού. Εξάλλου η εμπειρία έχει δείξει ότι μόνο με τον τρόπο αυτό είναι δυνατόν να εξασφαλισθεί ριζική και μόνιμη δημοσιονομική προσαρμογή.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις, για τη μείωση του ελλείμματος του ευρύτερου κυβερνητικού τομέα κατά 3,5 εκατοστιαίες μονάδες απαιτείται μείωση του ελλείμματος του κρατικού προϋπολογισμού κατά 1,3 τρισεκ. δραχμές περίπου.

Από την πλευρά των φορολογικών εσόδων θα πρέπει να επιδιωχθεί: α) η διεύρυνση της φορολογικής βάσης προς όλες τις κατευθύνσεις, και β) η ουσιαστική βελτίωση του φοροεισπρακτικού μηχανισμού και η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής με συνέπεια και συνέχεια.

Ηδη το νομοσχέδιο για τον περιορισμό των φορολογικών απαλλαγών που αφορούν μικρές ομάδες του πληθυσμού (και ουσιαστικά δημιουργούν αδικίες στο φορολογικό σύστημα), κινείται προς την κατεύθυνση της διεύρυνσης της φορολογικής βάσης. Για τον ίδιο λόγο θα πρέπει να φορολογηθούν τα εισοδήματα από τα διάφορα χρηματοπιστωτικά προϊόντα (π.χ. καταθέσεις σε συνάλλαγμα, swaps κ.λπ.) ώστε όλα τα εισοδήματα που προέρχονται από κάθε μορφής χρηματοοικονομική επένδυση να υφίστανται την ίδια φορολογική επιβάρυνση. Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να επανεξετασθεί και η φορολόγηση των κεφαλαιακών κερδών στο χρηματιστήριο (capital gains tax).

Επίσης θα πρέπει να αυξηθεί η εισφορά του Ν 128/75 (με παράλληλη τροποποίηση του ΕΦΤΕ), ώστε να καλύπτει και τα δάνεια σε συνάλλαγμα, για να μειωθεί η διαφορά της φορολογικής επιβάρυνσης μεταξύ χορηγήσεων σε δραχμές και χορηγήσεων σε συνάλλαγμα.

Πολλά από τα έσοδα του τακτικού προϋπολογισμού εισπράττονται για λογαριασμό των ΟΤΑ και των ασφαλιστικών ταμείων. Θα ήταν σκόπιμο, ιδιαίτερα οι ΟΤΑ να επιβάλουν τους δικούς τους φόρους και να εισπράττουν τα δικά τους έσοδα (με δικούς τους εισπρακτικούς μηχανισμούς). Ετσι, είναι δυνατόν να διακοπεί και η κρατική επιχορήγηση προς τους ΟΤΑ και η απόδοση του 20% των εσόδων της φορολογίας εισοδήματος, του 50% των τελών κυκλοφορίας κ.λπ., με αποτέλεσμα να

εξοικονομηθούν πολλά έσοδα (άνω των 120 δισεκ. δρχ., συν την κρατική επιχορήγηση, για τον κρατικό προϋπολογισμό). Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει παράλληλα ή να αναβαθμιστεί το Τέλος Ακίνητης Περιουσίας (ΤΑΠ) που επιβάλλουν οι ΟΤΑ ή να επιβληθεί ο ΦΑΠ, από τους ΟΤΑ, με κατάργηση του φόρου μεταβίβασης ακινήτων.

Τέλος, για να αμβλυνθούν οι αδικίες σε λίγες, συγκεκριμένες περιπτώσεις, θα πρέπει να βελτιωθεί το σύστημα “αντικειμενικού προσδιορισμού” των εισοδημάτων των αυτοαπασχολουμένων. Επίσης θα πρέπει να σταματήσουν οι συνεχείς “ρυθμίσεις” καθυστερημένων οφειλών προς το δημόσιο, ή η περαίωση των εκκρεμών φορολογικών υποθέσεων “με ευνοϊκούς όρους” κ.λπ. γιατί επιτείνουν τις αδικίες και επιβραβεύουν τη φοροδιαφυγή, μακροχρόνια δε οδηγούν σε μεγαλύτερη φοροδιαφυγή.

Τα περιθώρια μείωσης των δαπανών του προϋπολογισμού είναι μεγάλα, γεγονός που υποδηλώνεται και από την ύπαρξη του σχετικού νομοσχεδίου για περικοπή των δαπανών, απαιτούνται, όμως, συντονισμένες προσπάθειες προς πολλές κατευθύνσεις. Οι δυνατότητες, π.χ., αποτελεσματικότερης διαχείρισης και βελτίωσης της παραγωγικότητας στο δημόσιο τομέα είναι μεγάλες. Ευρύτατα περιθώρια υπάρχουν επίσης για τον περιορισμό των πάσης φύσεως επιδοτήσεων και επιχορηγήσεων του κρατικού προϋπολογισμού. Παράλληλα θα πρέπει να προωθηθούν ταχύτατα οι ιδιωτικοποιήσεις, η εκκαθάριση των δημόσιων και ιδιωτικών ζημιογόνων επιχειρήσεων, καθώς και η κατάργηση κρατικών υπηρεσιών και δημόσιων φορέων, οι λόγοι ύπαρξης των οποίων έχουν εκλείψει.

Ειδικά για τις δαπάνες προτείνονται και τα εξής, άμεσης απόδοσης, μέτρα:

i) Δαπάνες προσωπικού

- Συγκράτηση μισθών σε όλο το Δημόσιο Τομέα με παράλληλη κατάργηση των σχετικών απαλλαγών και απαγόρευση των προσλήψεων προσωπικού, εκτός από τις εντελώς απαραίτητες.

ii) Τόκοι Δημοσίου Χρέους

- Μείωση επιτοκίου δανεισμού του Δημοσίου στην εσωτερική αγορά ανάλογη με την υποχώρηση του πληθωρισμού.

- Εως το τέλος του έτους, μείωση της προμήθειας των τραπεζών για τους τίτλους του Δημοσίου από 0,45% σε 0,30% για τα ετήσια έντοκα και

ανάλογα όλων των άλλων τίτλων του Δημοσίου (εξοικονόμηση 30 δισεκ. δρχ. το 1997).

iii) Επιδότησεις-Επιχορηγήσεις

- Αύξηση εισιτηρίου αστικών συγκοινωνιών σε 110 δρχ. και μείωση της επιχορήγησης κατά 30 δισεκ. δρχ. περίπου.
- Κατάργηση επιχορήγησης EPT (εξοικονόμηση 2,5 δισεκ. δρχ.).
- Μείωση εθνικών επιδοτήσεων στη γεωργία κατά 50% (εξοικονόμηση 90 δισεκ. δρχ.)

iv) Λοιπές δαπάνες

- Κατάργηση δαπάνης 105 δισεκ. δρχ. για τις πολύτεχνες μητέρες. ;
- Κατάργηση δαπανών "Κοινωνικού Τουρισμού" (εξοικονόμηση 3 έως 10 δισεκ. δρχ.). ;

Τα μέτρα αυτά, σε συνδυασμό με τη φυσιολογική αύξηση των εσόδων και τα πρόσθετα έσοδα από την κατάργηση ορισμένων φορολογικών απαλλαγών, καθώς και τις άλλες ρυθμίσεις που περιέχονται στο σημείωμα του Τ.Γ., είναι δυνατό να μειώσουν το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού κατά 1,3 δισεκ. δραχμές περίπου και να επιτύχουν το στόχο του ελλείμματος σε 4,1% για το 1997.

Ν.Γ. 4 Νοεμβρίου 1996

α) Ποιά θα είναι η συσχετισματική ωριμότητα
εξοδευτικής τιμής;

β) Ποιά θα είναι η ωριμότητα σε σχέση με την ρευστότητα-
ωροσφορά χρήματος; (ωιστωτική εωείαση)

γ) Ποιά θα είναι η ωριμότητα εωττούμενου (ευεργότερος
ρόλος του εωείχου της ρευστότητας & της ωιστωτικής
εωείασης)

δ) Δωροσυσωριτική ωριμότητα

Εωείχοι εωογράμματος εωείασης;

Μείωση εωείμματος ευρύτερο ως βερνητισμού τωεία

1997 3,5

1998 1,5

ωισε εείχου 98 να είναι 2-2,5% ΛΕΤ

ε) Εωοδωριματική ωριμότητα

Πρωτοωριμότητα

Για τα Δωροσυσωριτική ωριμότητα Γωισίτους 3

Εωείχοι 11